

на човешкото, лъжата и истината, дешифрирани във вторичните признаци на етничната принадлежност или различност. Така дистанцираността, заложена опосредствано в миналото, спрямо определени изисквания към поведението на субекта, изкристализира днес и завършва своя разказ в настоящето. Нещо повече, тя дори не прекъсва, защото ѝ предстои още път и в бъдещето. Там също ще става дума отново за подобни неща. Там също сакралното и профанното ще имат своите „запазени места“ в интерпретативните матрици на социалната, пространствената, вещната среда, като от тук ще се трасират и заключенията за обитателите на тази среда.

Кой не помни от детството си заплахата или реалната среща на улицата със страшната дебела циганка с голямата торба, в която ще прибере непослушните деца и ще ги отнесе надалече, за да им изпие кръвта или да ги изяде като възмездие за тяхното непокорство? Кой като малък не е изпитвал страдателността от негативната санкционираност, обвързана и с мрачните черни, одрипавели, сякаш непропицаеми в злоещите си помисли образи на скитащи цигани, явяващи се изневиделица и също така изчезващи? Цигани, от които всичко може да се очаква, всякакви лошотии и всякакви коварни и изключително мъчителни наказания.

Тази негативна санкционираност на образа на циганите, интериоризирана в подсъзнателните структури на съзнанието и самосъзнанието на нерома, отново се задейства. Бавно и бълбукащо или внезапно и преобръщащо всичко по своя път, тя връхлита от детското минало в сегашния възрастен свят на човешките представи и отношения. Тя носи своите забрани и заплахи, своите предупреждения и изкусителни коварства, своята съблазнителност и изискуемост на онези човешки характеристики, които предотвратяват, облекчават или спасяват техния носител от срещата им с „иреалния“ реален свят на ромско-битийната и духовна инвенция, на вещния ѝ свят.

Естествено, на тази дискретна функционална интенция на митологично-приказно „обременените“ образи и представи за сегашния свят има редица начини, пътища и механизми да се отговори по адекватен и човешки достоен начин. Но в реалното и всекидневното си поведение човек невинно изважда и внимателно поглежда движението на стрелката на „компаса“ за връзката на миналото с нас